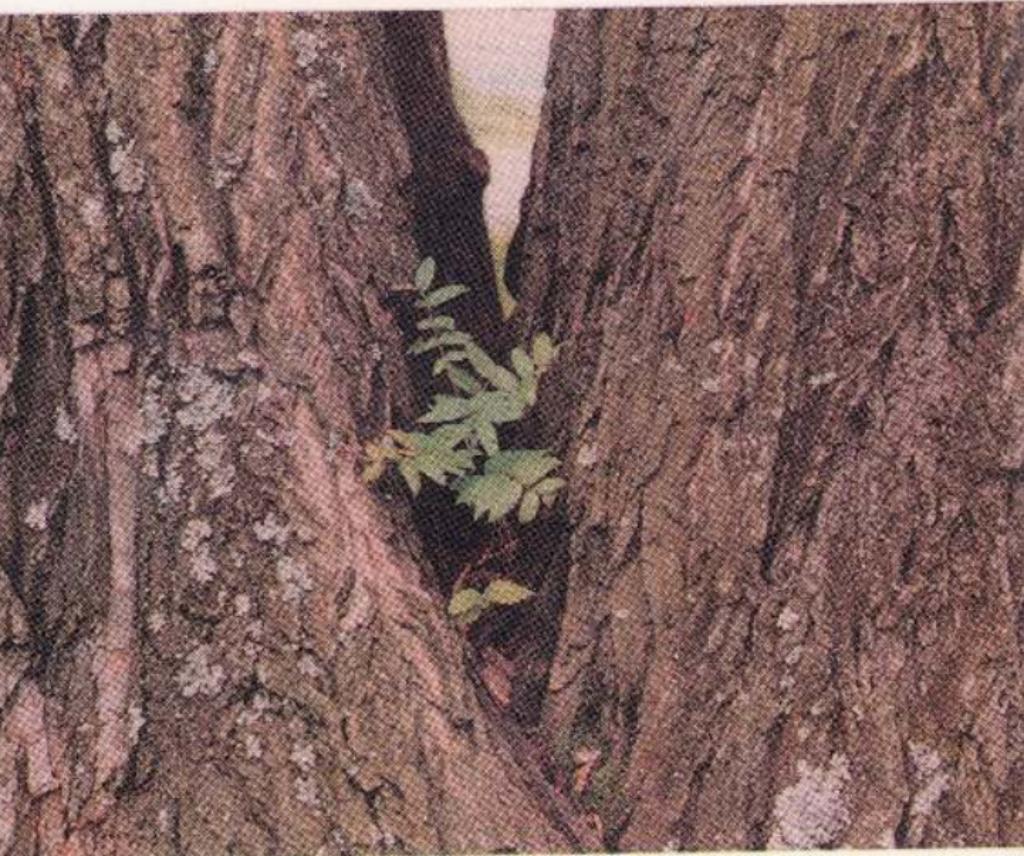

முடவிலூம் அழியாது

ஹம்சத்வனி

முடிவிலும் அழியாதது

வூம்சத்வனி

Mudivilum Azhiyathathu

Poems in Tamil by Hamsathvani

© Author

First Edition : June 1988

Published by : Neelamalar

Selling rights : Vayal 5 Kutchery Lane
Mylapore Madras 600004

Printed at : Mithila Achchagam
5 Kutchery Lane Madras-4

Cover Photograph : Front-Tamil Selvan
Back-Carole Potter

Price : ₹ • 10

சித்தி கெளரிக்கு

ஹம்சத்வனி

26.3.1960 இல் செட்டி குளத்தில் பிறந்த ஹம்சத்வனியின் இயற்பெயர் தமிழ்ச்செல்வன்.

யாழ் பல்கலைக்கழக வளாகத்தில் 1979-82 வரை படித்த நாட்கள் செழுமையானவை. இந்நாட்களில் விளையாட்டுகளில் மிகுந்த ஈடுபாட்டோடு பங்கேற்றிருக்கிறார். அன்றைய அரசியல் சூழ்நிலை இவரை அரசியலுக்கு ஈர்த்தத்து. பல்கலைக்கழக நாட்களிலேயே வெளி வந்த இவரது முதலாவது கவிதைத் தொகுப்பான 'சிறைகளில் இருந்து' (1981) ஈழத்து அரசியற் பின்னணியைக் களமாகக் கொண்ட முதல் கவிதைத் தொகுப்பு என்று கருத்துக்கூடுதல்.

கடும்ப மற்றும் அரசியல் பின்புலங்களால் மனம் கசந்து 1983இல் நாட்டை விட்டு வெளியேறிய இவர் தற்போது கண்டாவில் வசிக்கிறார்.

‘அக்கரைக்குப் போன அம்மாவுக்கு’ என்ற இவரது இரண்டாம் கவிதைத் தொகுப்பு ‘தமிழியல்’ வெளியீடாக 1985 இல் வெளி வந்தது.

‘முடிவிலும் அழியாதது’ வற்சத்வனியின் முன்றுவது கவிதைத் தொகுப்பு.

எழுத்து நிலைமைகள் தரும் வேதனையும், தாய் மண்ணைப் பிரிந்து நிற்கும் ஏக்கமும், அந்நிய மண்ணில் தரிக்க இயலாத தவிப்பும், வேர்ற வாழ்நிலையும் இவர் கவிதைகளில் இழைந் தோடுசின்றன.

இசையிலிருந்தும் இயற்கையிலிருந்தும் வாழ் வதற்கான ஊட்டம் பெறுகிறது இவர் மனம்.

தன் வாழ்வனுபவங்களை விசாரணைக்கு உட்படுத்தும் வகையில் தற்சமயம் நாவல் ஒன்றை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்.

தகிப்பு

நிழவின் கீழும் காற்று அவிந்தது
 அண்ணெந்து பார்க்கையில்
 முகில் கரைந்து போயிற்றேன்
 நம்பிக்கைகளாய்.

வெற்றென விரிந்து கிடந்தது
 நீலவான்
 காக்கைகளையேனும் காணேம்.

மெல்லிதாய் அசையும்
 தென்னங்கிற்று மட்டும்
 எப்போதும் போல்.

தெருவில் நெருப்பில்
 அவளும் குழந்தையும்
 அந்தப் பசுவும் கன்றும்
 ஏதோ தெடும்.

வெயிலின் தகிப்புக்கு
 ஓடிப்போய் குந்த
 எனக்கும் ஓர் இடம் இல்லை.

16.4.88

முடிவிலும் அழியாதது

மோதல்

இருள் நிலங்களினாடே பயணம்
கிளைகளின் இருப்பை உணர்த்தி
ஓடும் அடிமரங்கள்
துருவிச் சலித்தன கண்கள்.

ஸ்நேகமாய்க் குளிர்ந்தது
மலையும் அருவிக் குளிப்பும்.

காலடிக்கு இறங்கி வந்த முகில்களுடன்
பேசிக்கொள்ள ஏது பொழுது?
'வாழ்க்கையைப் பிரிந்தோம்'
எனும் சோகம்
வந்து மோதிற்று நெஞ்சில்.

வறம்சத்வனி

மோதிப் பிரிந்த அலைகளுடன்
அந்த இரவில் மட்டும்
போயிற்று கவலைகள்.

நிலாவைப் பார்த்தபடி
பாறை மீதிருக்க ஏது பொழுது?
'வாழ்க்கையைப் பிரிந்தோம்'
எனும் சோகம்
வந்து மோதிற்று பின்னர்.

15.5.88

முடிவிலும் அழியாதது

தசை

உன்னில் இருந்து
என் தசை பிரிந்ததும்
இரத்தம் கசிந்தது என்னுள்.

நினைவுகளை நசுக்கிவிட
நாட்களாலும் முடியவில்லை
பிரிவில் துலங்கியது
பரஸ்பர அன்பு.

எனினும்
கோபங்களில் அது
எங்கோ பதுங்கிக் கொண்டதும்
உண்மை தானே.

வார்த்தை நகங்களால்
கீறிக் கொண்ட இதயங்களுக்கு
எத்தனை முறை
ஒத்தடம் கொடுப்பது சொல்.

ஆனாலும்
பிரிக்கப்பட்ட தசைகளில் இருந்தும்
இரத்தமாய் கசிகிறது அன்பு.

26.3.88

வழக்காரி

காணுதல்

வாழ்க்கையை மறுத்தது நேரத்தின் பகுப்பு
 பார்வைகளை மழுங்கடித்தன திரைகள்
 வேர்விடாது மடிந்தன வார்த்தைகள்
 மனிதர்களைப் புதைத்தன சட்டடங்கள்

எரியும் உலகம் எரிந்து கொண்டிருக்க
 போகத்தின் மடியில் சிலர்
 சோகத்தின் பிடியில் சிலர்.

என் போன்றும் சிலர்
 துளை விழுந்த இதயங்களோடு
 சவாசித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

6.12.87

முடிவிலும் அழியாதது

நாட்களின் குறிப்பு

செழுமைகள் புதைந்த
வீதிகளில் புழுதி கிளம்பிற்று
எருதின் மீதிருந்து
புண்ணைக் கொத்திற்று காக்கை.
எங்களின் கதையும் இதுதான்.

பெரும் குறைக் காற்று புகுந்தாடும்
பெரும்பகுதி பூகோளத்தின்
கதையும் அதுதான்.

கண்ணீரிலும் இரத்தத்திலும்
குழைந்த கனவுகளில்
மண்ணைத் தூவினர்
எங்கள் மனிதர்.

சுதந்திரத்தின் பேரில்
புதிதாய்ப் பிறந்தன சுடுகாடுகள்

‘அழிவில் இருந்தும் மக்கள்
விழித்துக் கொள்வர்’ என்ற
கதையினைப் பிடுங்கி
தெருவினில் வீசிற்று
இன்றைய பொழுது.

12.11.87

வழக்காரி

நட்பு

உலர் ந்த பாறைகளின்
இடுக்குகளைல்லாம்
வாழ்க்கை துளிர் த்திருந்தது.

ஓவ்வொரு தளிரும்
உயிர் த்திருக்க
மனமெல்லாம்
ஓளி வெள்ளாம்.

அழிவில் இருந்தும்
துளிர்ப்பதற்கான முனைவு
மொட்டு விட்டது என்னுள்.

பரந்தது போலும் கடல்
பாடுவன போலும் நதி
வானும் நீள நீள
நட்சத்திரங்கள் துலங்கிய
இரவில்
நிலா
என கைகளில்.

17.10.87

முடிவிலும் அழியாதது

இலகுவா தல்

என் நாளங்களுள் புகுந்து
அணுக்களில் சில்லிட்டது
புல்லாங்குழல்.

ஆத்ம ஒலி ஆர்த்தெழுந்து
ஆரத் தழுவிற்று
உள்ளும் புறமும்.

காலத்தில் கரைகின் ற
வாழ்வைப் போல
காற்றில் கரைந்தது.

குடிபெயர்ந்து நிலமும் பெயர்ந்து
வெளி என்றுகிய பின்
விதிகள் தொலைந்தன.

வைச்சத்வனி

பார்ரூங் கல்லென
 உயிர்த்துக் கிடக்கும் நினைவுகளை
 நெம்பித் தள்ளுவதையும்
 அகத்தின் சிடுக்குகளை அவிழ்ப்பதையும் தவிர
 புறத்தின் உறவுகள் எல்லாம் எளிதாயிற்று.

□

எவ்வாரூயினும்
 ஒவ்வொரு முறை
 பிரசாத்தின் புல்லாங்குழல்
 என் நாளாங்களினுள்
 புகும் போதெல்லாம்
 நான் என்பது அழிந்தழிந்து
 புனிதமாகிறது.

30.11.87

— முடிவிலும் அழியாதது

முடிவிலும் அழியாதது

முள்ளந் தண்டுக்கு
சொறிந்து கொடுத்தே
செல்லாத்தது வாழ்க்கை.

மனம் சிறைந்து
முகம் அழிந்தது.

தொட்டுவிட ஏரித்தன உறவுகள்
காற்றில் கரைந்தன
பரிவான வார்த்தைகள்.

□

எனக்குப் பிறகும்
அந்தக் காற்று வீசும்
வேம்புகளில் இலைகள் சின்னங்கும்,
அந்தக் குழந்தையும்
அழுது கொண்டும்
முடிந்தால்
சிரித்துக் கொண்டும்.

18.12.86

வரம்சத்வனி

தொலைத் தல்

எல்லா நம்பிக்கைகளும்
தொலைந்து விடுமோ என்ற பயம்
நெருங்கி வரலாயிற்று.

மேலும் மேலும்
குருரமாய் மாறுகின்ற சூழலை
இந்த சூரியன்
எப்படித்தான் அழகாக்குகிறான்
என்பது மட்டும்
புரியவே இல்லை.

வெண்பனிப் புகாரின் குளிர்ச்சி
காதை விழைப்படையச் செய்கிறது.
வெண்பனியிலும்
நிரவிப் பரவும் கருமையிலும்
அந்த மலை
மறைந்து போயிற்று.

முடிவிலும் அழியாதது

தனிமையில் ஆழ்கையில்
 அர்த்தங்கள் வெளிச்சமாயின.
 நான், அவள், அவளுக்குண்டான
 வேறு வேறு முகங்கள்
 நகங்கள் முளைத்த வார்த்தைகள்
 அவற்றுள் சில.

அழுவதற்கும் திராணியற்று
 விக்கித்து நிற்கும் மக்களுடைய
 கனவுகளைப் போல
 என்னுள்ளும் குதறப்பட்டன நம்பிக்கைகள்.

அந்த இரவில்
 அறைக்குத் திரும்புகையில்
 பார்த்தேன்
 எனக்கும் மூன்று நிழல்கள்.

11.12.87

வரம்சத்வனி

மலை

இது

இந்தப் பருவத்துக்கான
கடைசி மழையாக இருக்கலாம்.

சரமாகிக் கொண்டிருந்த இரவில்
என் நினைவுகள் திரண்டெழு
திடுக்குற்றேன்.

அன்றும் அப்படித்தான்
மென்மாய் அழுதுகொண்டிருந்த
மலைகளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததில்
ஒரு மாலை இரவாயிற்று.
வீட்டுக்கு வந்த பின்னும்கூட
கனவு முழுவதும் மலைகள்.

மலைகளை விட்டுப்
பிரிந்திருக்க முடிவதில்லை என்னல்.

முடிவிலும் அழியாதது

நேற்றும் கூட
 எல்லாத் துயர்களுக்குமாய்
 அழுது கொண்டும்
 எல்லா மகிழ்வுகளுக்குமாய்
 பிரார்த்தித்துக் கொண்டும்
 அடிவாரத்தில் நான்
 நடந்து கொண்டிருந்தபோது
 மௌனமாய்
 மலை என்னேடு இருந்தது.

மரங்களில் இருந்து
 உதிர்ந்த சருகுகளில் கூட
 மௌனம் ஊறியிருந்தது.

15.11.87

வர்மசத்வனி

வார்த்தைகளைத் தேடி...

துயரப்பட்டவர்கள் படுகிறவர்கள்
எல்லோருமாய்ச்
சொல்லி முடித்த
வார்த்தைகளில்
இனி எதை நான் சொல்ல,

மண்ணைப் பின்து
மனிதர் வேர் விட்டதை,
அதனுள்
மரணித்து இற்றுப் போனதை,
மறந்திருந்து
வாழ்வு தேடியதை,
குழந்தைகளின் சிரிப்பு
பறிக்கப்பட்டதை,
எங்கள் நீரூற்றுகளில்
விஷங்கள் கலக்கப்பட்டதை,
வயல்களில் முள்ளி முளைத்ததை,
கூட்டமாய்ப் பெண்கள்
சிதைக்கப்பட்டதை
வான்வெளிகள்
கோரமாக மாறியதை

முடிவிலும் அழியாதது

எதை நான்
 எந்த வார் த்தைகளில் சொல்ல,
 கவிஞர்கள் உதிர்த்த
 நம்பிக்கை வார் த்தைகள்
 சருகாகி விட்டன.

நம்பிய
 கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும்
 கனவுகளும் கவித்துவங்களும்
 முகமழிந்து விட்டன.

இனி—
 எந்த வார் த்தையை எடுத்து
 எதை நான் சொல்ல...
 சுதந்திரத்தை விடவும்
 உயிர் த்திருத்தல் முதன்மையானது
 எனச் சிலர்
 உணரத் தலைப்பட்டதை...

எதை
 எந்த வார் த்தைகளில்...

7.6.87

வற்சத்வனி

தெளி

கிளைகள் அரும்பத் தொடங்க—இங்கு
ஆடைகளைக் களையத்
தொடங்குகிறார்கள் பெண்கள்

சிரித்துக் கொண்டே கண்ணீரைத்
துடைக்கும் எனக்கு
அந்தப் பறவை
சொன்னது :

“உன்னிறகுகளைக் கத்தரித்து
பறப்பைக் கெந்தலாக்கும்
மனிதர்களிடமிருந்து
மிக வேகமாய் விலகிப் போ.

உன்னிறப்பை
குதறிவிடக் கூடிய
அப்பனின் தளைகளிலிருந்து
அறுத்துக் கொண்டு ஓடு.
மலை, நதி, காற்று, வெளி
எல்லாம் ஏதோ சொல்லும்
உற்றுக் கேள்.

இசையோடு ஒன்று
உண்மை மனிதர்களின் முன்
உன்னைப் புடம் போட்டுக் கொள்
எல்லா கிளைகளுக்கும் பற
பாடு
இரு.

22.3.87

முடிவிலும் அழியாதது

முள்வெளி

மனதின் மீது மலை விழுந்தழுத்த
தத்தளித்தாலும்
வான் முகடளாக்கத் துணை வந்தது
லால்குடி வயலின் அமிர்தம்.

பசிய மரங்களின் மேல்
பறக்கும் சிறு பறவை
உச்சரித்துப் போகும்
எனக்குப் புலப்படாது போன
இருப்பின் சதந்திரத்தை
அமைதியின் அன்பை
வெளியின் நிசப்தத்தை.

கண்மூடி அமிழ்கையில்
ஆயிரம் சதங்கைகள்
ஆயினும்
முள் விளைந்த வெளிகளிலோ
வரி வரியாய்க் கம்பிகள்
கட்டிய வேலிகள்.

23.1.87

வற்சத்வனி

மார்ய

குழம்பிக் கிடந்தது வானம்
 நிர்வாணமாகத் தூங்கப்போய்
 போர் த்திக் கொண்டாள் தோழி
 ஆடையுடனேயே தூங்கிப் போனேன் நான்.

கடலை வெற்றி கொள்வதெப்படி
 என்ற கனவிலிருக்கிறேன்
 அலை முதுகில் ஏறிச் சாடுகிறேன்
 அதன் தலையில் பாய்ந்து மிதிக்கிறேன்
 அடிமடி கிழிய
 சரிந்து மண்ணில் விழுகிறேன்

எனினும்
 இன்னமும் நான்
 கனவில் இருக்கிறேன்.

9.3.87

முடிவிலும் அழியாதது

என் கிராமம்-1

என் கிராமம் இருளடைந்தது
இப்படித்தான் :

ஆம்பலும் தாமரையும்
பூத்துக் கொழித்த குளங்களில்
பாசி படர்ந்து
நெல் விளைந்த கழனியில்
தொட்டாச் சின்னுங்கி நாயுருவி அடர்ந்து
மாமர ஊஞ்சல்களின்
கயிறுகள் இற்றுப்போய்
பலா மரங்களின் அடியில்
சருகுகள் குவிந்து
பழங்கள் அழுகி விழுந்து
முற்றங்களில் முள்ளி முளைத்து
இருளடைந்தது
என் கிராமம்.

18.1.87

வற்சத்வனி

அழிப்பு

நள்ளிரவில்
அலறியெழுந்து பார்த்தேன்

எவருக்கும் தெரியாமல்
நான் மறைத்து வைத்திருந்த மலைகள்
மாயமாயின.
நதிகள் வறண்டு போயின
காற்றும் கல்லாகியிருந்தது.
முகத்தில் உறைந்திருந்த
இரத்தக் திட்டுகளைப்
பிய்த்தெறியத் தூக்கியபோதுதான்
என் கைகள்
வெட்டப்பட்டிருந்ததை அறிந்தேன்.

விதிர் விதிர் த்து
விறைக்கத் தொடங்கிய கணத்தில்
ஆட்காட்டியின் அலறல்
கல்லாகிய காற்றையும் கடந்து
செவிப்பறைகளில் அறைந்தது.

8.3.87

முடிவிலும் அழியாதது

எரிநிலங்கள்

பனிக்குளிரோடு மோதி
 சூர்யக் கரங்கள் தோற்றுப் போகின்றன.
 இலையுதிர்ந்த மரங்களிலிருந்தும்
 அழுகுரல்கள் கேட்கின்றன.
 குரூர மேகங்கள்
 சமாதான கிராமங்களைப் போர்த்துகின்றன.
 பிஞ்ச முகங்களில்
 அறைகிறது வறுமை.
 நடு இரவுகளில் சிறுவர்களைப்
 பேய்கள் தூக்கிச் செல்கின்றன.

சூழல் முழுவதையுமே
 நிச்சயமின்மை ஆளுகிறது.
 கண்ணீராலும் இரத்தத்தாலும்

வற்சுசுத்வனி

குழுந்த மண்ணில்
முன்னவர் நடந்த சுவடுகள்
தெளிவற்று நீள்கின்றன.

வாழ்வின் உத்தரவாதங்களைத்தும்
மறுக்கப்பட்ட பின்னும்கூட
இயன்றவரையிலும்
நுனிவிரல் தேய சிறுவர்கள்
தங்கள் அரிச்கவடிகளை
எழுதுகிறார்கள்.

கல்லிடுக்குகளில்
மண் தேடும் புல்லின் நுனியில்
பச்சை.

8.9.85

முடிவிலும் அழியாதது

பயம்

குளினர விரட்ட
கதிர்களை ஏறியும் சூரியன்

எதிர்மாடி ஜன்னவில்
தன் குழந்தைக்காய் மார்பினைத்
திறக்கும் சீனத்துத் தாய்

என்னுள் மரணம் பற்றிய பயம்
எழுந்தது - அப்போது.

தாயின் மார்பில்
சிசுவின் தலை.
தன் நேசக் கரங்களால்
அவர்களை வருடும் சூரியன்
எனக்குத் தந்த இருளினுள்ளும்
மெல்லிய ஒளிக் கீற்றுய்
ஏதோ ஒன்று.

8.11.86

வற்சுத்வனி

இருள்

முன்போல் வானத்தில்
மின்னுகின்ற நட்சத்திரங்களில்லை.
நிலவில்லை.
மின்மினிகளே னும் இல்லை.

இருந்திருந்தால் அவை
இருளைக் கடக்கும் மார்க்கத்தைக்
காட்டிக் கொடுத்திருக்கும்.

நேற்றைய கணவில்
கலங்கிய குளத்து நீரில்
மீன் குஞ்சுகள் செத்து மிதந்தன.
பருந்துகளின் சுவடுகள் இல்லை.
ஆகாய வெளிகளில்
சுவடுகளே து?

பழகிப்போன இருளில்
பழகியபடி நடக்கிறேன்.
முன்னும் பின்னும்
காலடி ஓசைகள்.
மனதில் துவங்கா இசைக் குறிப்புகள்.

25.10.86

முடிவிலும் அழியாதது

காற்று

விரகதாபமிக்க காற்று
 என்மீது மோதுகையில்
 நீ பிரசன்னமாகிறோம்.

சின்ன ஜன்னல்களுள்ள
 எங்களின் அறைகள்
 தகர்ந்து போய்விட்டதை
 நீ அறிவாய்.

அந்த ஆஸ்தர நிழலும்
 வயல் வெளியும்
 உவப்புடையதாய் இல்லை.

குறிகளை இழந்து
 முண்டங்களாய் அலைகின்றனர் மாந்தர்

வற்சத்வனி

வாய்மொழி

மண்டையோடுகளுக்குள் நாறுகிறது
மனிதத்துவம்.

உன் கருவறையில் உயிர்கொள்ள
எந்த ஆண்மகனின் விந்தனுக்கள்
வந்து சேரப் போகின்றன.

முண்டங்களாய் அலைபவர் போக
எஞ்சியோர் அலிகளாயினர்.

ஆகையினால் நீ
காற்றைப் புணர்ந்து
கருத்தரி.

இருப்பின் சுதந்திரமும்
ஆண்மையும் கொண்டது
காற்று.

11.11.86

முடிவிலும் அழியாதது

இசைவானது

இதயச் சுவர்களில் பேய்கள் அறைய
கூரை பிரித்து இறங்கிற்று சோகம்.

ஓளிராத மலட்டு விளக்குகள்
எங்கள் தெருக்களில்.

இற்றுவிடும் பாறைகளின் று
மரணத்தின் வாடை.

எனினும்
கல்விடுக்குகளில் ஊற்றுக்கண்கள்
உறங்கிக் கொண்டிருக்கக்கூடும்
எனும் நம்பிக்கையில்
நான் மலைகளைத் தாங்குகிறேன்.

□

தோழி!
கற்சுவர்களினுள்ளும் இசையின் கிரகிப்பு.
உணர்வின் விளக்கினை ஏற்று
கண்ணீரால் கழுவப்பட்ட
உன் கண்ணங்களின் மேல்
ஓளிரட்டும் கண்கள்.
உன் இதழின் புன்னகை
குரியனைப் பழிக்கட்டும்.

For El Salvadorian Woman

20.10.86

வற்மசுத்வனி

உள்ஞும் வெளியும்

காற்று போன்றது வாழ்க்கை
புதிதாய் எதனையும் சொல்லத் தவறிய
புத்தகம் போல் பொழுதுகள்.

அறைச் சிறையில் நான்.
அவள் விரல்களின்
ஸ்பரிச் ஆவிகள் வளைய வர
மனதைப் பிளந்திறங்கின வேதனைகள்.

வெளியில்—
பகலில் தெரியும் பாதி நிலவு
வெய்யிலோடு மழை
கருமுகில் விலக ஒளிர்ந்தும்
மறைக்க மறைந்தும்
இருப்பை உணர்த்தும் சூரியன்.

தொலை தூரத்திலிருக்கும்
தங்கையின் குரல்
தொலைபேசியில் என்னை அழைக்கும்.

உள்ளிருந்து தினமும்தான்
வெளி வருகிறேன். ஆனாலும்
வாழ்க்கைதான் காற்று போல...

16.7.86

முடிவிலும் அழியாதது

சருகு

விழிவிட வினாக்கள்

மீண்டும் ஒரு
சோகமான காலைப்பொழுது.

வடக்கிருந்து வீசம்
குளிர் காற்றேடு
நடந்து செல்கிறேன்.

ஈரத்தின் நசநசப்பில்
சப்பாத்துகளின் அடியில்
சப்திக்கவில்லை சருகுகள்.

உதிர்ந்து பிரியும் இலைகளை
இருத்திக் கொள்ள முடியா
கையாலாகாத் தனத்தில்
காற்றேடு உரசுகின்றன
வெற்றுக் கிளைகள்.

‘நுனியில் அழகானது
வேருக்கு உரமாகிறது’
என்கிறது அடிமரம்.

சப்பாத்துகளினடியில்
சப்திக்கா சருகுகள்.

10.10.86

நாடோடிக் காற்று

வலையில் விழுந்து துடித்த மனம்
அறுத்துக் கொண்டோடி
வீழ்ந்தது படுகுழியில்

அலைகளின் மீதிறக்கிய பாரம்
வீட்டுக்குத் திரும்புகையில்
தோளில் தொற்றிக்கொண்ட பின்
எனக்கென்று போக்கிடமில்லை
என்றுகிற்று.

எங்கு போவேன் காற்றே!
எவ்விடத்தில் ஆறியிருப்பேன்.
மூனைக் குப்பையை சசக்கி ஏறிந்துவிட்டு
எந்த மலைச்சாரலில்
ஆனந்தமாய் நடப்பேன் சொல்.

முகில்களை அழகாக்கினேன் குரியன்
ஆனால் கண்களைக் கட்டிவிட்டது மனம்.
அதிகாலையை அறிவதற்காய்
இராத் தூக்கம் தொலைய காத்திருக்கிறேன்.

கண்கள் கசிந்துருக
புல்லாங்குழலின் நாத அலைகளில்
இறங்கிற்று பாரம்.

15.6.88

முடிவிலும் அழியாதது

முடவு

இரும்பின் பாரங்களால்
நெந்துபோன இறக்கைகள் கொண்ட
பிஞ்சக்குயில் நான்.

எனைப் புரிதல் சாத்தியமில்லை
என்றுகிய பின்
எப்படி சுவைப்பதுன் இதழ்களை.

சிறைச் சுவர்களின் நடுவிலிருந்து
அழைக்கும் உண்ணிடம்
வெளியே வீடாகிப் போனவன்
என்ன உறவு கொள்ள முடியும் சொல்!

துயருடையது பிரிதல்
எனினும் போகிறேன்; விடை கொடு.
வலிய இறகுடைய குயிலைத் தேடு.
வாழ்!

22.7.86

விட்யாத பொழுதுகள்

நம்பிக்கையற்றுப் போய்
பறவைகள் அங்குமிங்குமாய்
அலைகிற வான்தைத் தவிர
காட்சிக்குள்ளாகவில்லை எதுவும்.

பிக்காஸோவின் வெண்புருச்
சிறகுகளைப் பிய்த்தெறிந்து
விளையாடுகிறது உலகம்.

கொல்லப்படுதலும்
உயிர்த்திடத் தவித்தலுமாய்
பயங்கரமாய்க் கழிகிறது இரவு.

கீழ்வானில் பரந்து விரிகிறது
அழகுக் கம்பளம்.

ஆனலுமென்ன~
விடியப் போவதென்னவேர்
ஏறுவின் சிறகடிப்புகளற்ற
அதிகாலைகள் தாம்.

11.2.87

முடிவிலும் அழியாதது

தூரல்

இன்றைய பகல் முழுவதும்
 இருண்டிருந்தது.
 சற்றேனும் சலிப்பின்றி
 தூறிக் கொண்டிருந்தது வான்.

கரையேறி வந்த அலைகளில்
 என்னை எறிந்து மிதந்தேன் — நேற்று.

திசை சொன்ன வெள்ளி
 மறைத்துக் கொண்டு விட்டது தன்னை,
 பிரச்சனையாயிற்று நாட்களின் தொடர்ச்சி.

வெறிபிடித்தலையும் நினைவுகளைக்
 கட்டி வைக்கவென்று ஒரு தொழுவமில்லை.

வற்சத்வனி

வை மலை

ஒன்றிட வரும்பூசு சூரி வை
பூப்பூசு வரும் காலைகளை

ஒன்றிட வரும்பூசு வரும்
பூப்பூசு வரும்பூசு வரும்
ஒன்றிட வரும்பூசு வரும்

துன்பத்தைக் கரைக்காத
என் கண்ணீரைப் போலவே
வார்த்தைக்குள் அடங்காமல்
போயிற்று கவிதை.

‘எல்லாம் வெறுமையாயின்’
என்றவன் சொன்னபோது
என்னால் சுமக்க முடியவில்லை என்னை.
நிலத்தோடு பாதம் தோய்கையில்
விரியும் பசுமையை
ரசிக்கவும் முடியவில்லை.

24.10.87

முடிவிலும் அழியாதது

அழும் குரல்

காற்றில் சினைங்கும் இலைகள்
கனவுகளைத் துயிலெழுப்பும்.

மழை ஓய்ந்த ஈரத்தில்
அந்தக் குழந்தையின் அழுகுரல்
தவழ்ந்து வரும்.

கண்ணடியில் தங்கிய நீர்த்துளி
வைரமாய் ஜூலிக்கும்
என் இளைய நாட்களைப் போல.

கரை கடக்க முற்படும்போதெல்லாம்
புயலில் சிக்க வைத்து
திரும்பவும் தீவுகளில்
தள்ளி விடுகிறது — வாழ்க்கை.

என் சொந்தங்களையெல்லாம்
சிதற அடித்துவிட்டது
இரக்கமில்லாக் காலம்.

7.8.86

தம்பிக்கு

முகில்களிலிருந்தும் கொட்டிற்று நெருப்பு
நினச் சேற்றில் குழந்தைகள் அலறின.

எரியுண்ட புத்தகங்களை இழந்து
இரத்தமும் சதைகளும் தெறித்து உறைந்த
தெருக்களில் துவிக்கும்
தம்பிக்கு-

எரிநிலத்தின் இழப்புகளோடு
வாழுத் தெரிந்து கொண்ட மனிதன்
என இனி வரலாறு உன்னை
வர்ணிக்கும்.

எரியும் பினங்களின்
ஒளித் துணைகொண்டு தேடு.
தேடிக் கொண்டே இரு
எவருக்கும் தெரியாமல்
புதையுண்டோரின் எலும்புகளை.
அந்த எலும்புகளில் உள்ளன
உன் வரலாற்றின் குறிப்புகள்.
தேடு — அதுவே உன் புத்தகம்.

குறிப்பு :

புதைக்கப்பட்ட துப்பாக்கிகள்கூட
உன்க்குக் கிடைக்கக்கூடும்.

29.10.85

முடிவிலும் அழியாதது

தாமிழ்க்

வேர் விடு

இன்பத்துப் பூமியில் அறுகாய்
வேர் விடு மனமே வேர் விடு.

அறைச் சுவர்களில் மோதுகிறது
அவளுடைய சிரிப்பு.

ஜன்னலுக்கு வெளியே—
மரத்தின் கிளையில்
குளிரில் விறைத்தபடி
வசந்தத்திற்காய் காத்திருக்கும்
இறகு சிலிர்க்க ஒரு பறவை.

□

குர்யக் கதிர்கள்
பனியில் முறிய
கண்கள் கூசுகின்றன.

அறைச் சுவர்களை அறைகின்றன
அவளுடைய சிரிப்பலைகள்.

வேர் விடு மனமே
வேர் விடு.

8.2.86

வழக்கு

என் கிராமம்-2

போருக்கு முந்தைய அமைதியான
நாட்களில்
மாரி பொழியவும் குளங்கள் நிறைறந்தன.
நீர் வார்ந்தோட
செம்மண் வீதியில் பொன்மணற் படிவுகள்.

காற்றினேடு மாவிலை கதைக்க
பேட்டினேடு சேவல் கலக்க
மஞ்சள் மஞ்சளாய்
அழுந்தின் பூக்கள்.

கடல் நண்டுகளாய்
கலப்பைகளை உயர்த்தியபடி
விடியும்வரை உழவியந்திரங்கள்
விடிந்த பின்
வீதி எங்கணும் சிதறிய களிமண்
திரட்டி நான்
பிடித்த பிள்ளையாருக்கு
வாகைப் பூவை சூடிப் பார்ப்பாள்
தங்கை.

முடிவிலும் அழியாதது

மீனாடும் வாய்க்காலோடு
 மிதப்போம் நாங்கள்.
 பள்ளி விட்டதும்
 பாலைப் பழங்கள் பறிப்போம்.
 இப்படி இப்படி
 கழிந்தன நாட்கள்.

□

போருடனை இந்த நாட்களிலும்
 மாரி பொழிய குளங்கள் நிறைந்தன.

செம்மண் வீதியில்
 செந்நீர் தெளியல்.
 கிராமக்கோடியில் ஓடும்
 நறுவிழியாற்றின் கரைகளில்
 சரசரப்பு.

26.6.86

பச்சை

உணவுகள் மற்றும்

நான் வந்து விழுந்த
இந்த நகரத்தில்
தொலைந்தது என் முகம்
அடை காத்தது அறை.

எதிர் அறையிலிருந்து
கசிந்து வரும் ஒளியில்
இலையுதிர்கால நடுநிசியிலும்
நெஞ்சம் தொடும் பசுமை.

தூங்கியது அறியாமல்
தூங்கி விழிக்க
அந்த அறை கடந்து
கசிந்து வரும் ஒளியில்
பார்வைக்குள்ளாகியது
பச்சைச் சிறுங்கல்.

12.10.85

முடிவிலும் அழியாதது

என் கிராமம்-3

ஓத்திசைந்தோடிய
 வாழ்வின் இயக்கத்தை
 மிதித்து நெரித்தது காலம்.
 மூச்சற்றுக் கிடக்கிறது
 எங்கள் கிராமம்.

சிலுவை யேசுவை
 சிலந்தி மூடிற்று.
 பிளையார் பலிபீடத்தில்
 களிம்பு படர்ந்தது.

எனினும்—
 கிராமத்தின் இருப்பைக் காட்ட
 உரம் கொண்ட கட்டாக் காலிகளும்
 வானம் தொட சலித்திருக்கும் மருதைகளும்.

இனியோர் நாளில்
 எங்கள் கிராமம் உயிர்ப்புறும்.

10.12.85

புதிர்

அடிமைப்பட்டதன் சின்னமான
அந்தக் கோட்டை
இன்றும்கூட இறுமாப்புடன்
நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

எத்திசைக்கும் துல்லியமாகும்
தூக்குமேடை — அதற்கு மேலும்
எதிர்க்காற்றை உதைத்து
வானில் சறுக்கும்
கடற் காக்கைகள்.

இடிக்கப்பட்ட நினைவுச் சின்னங்களை
மூடிப் படர்ந்த அறுகு
எம் மனங்களையும்
மேவியதேன்.

இடுகாடுகளின் புதைகுழிகளிலிருந்தும்
மயானத்து அக்னியிலிருந்தும்
எம் மக்கள் மீளப்போவது
எப்போது?

26.8.86

முடிவிலும் அழியாதது

நடிப்

ஜாஸ்

புரியா இனைப்புக்களோடு
மெல்லியதாய் துல்லியமாய்
துள்ளி வரும் ஜாஸ் இசை.

மேசையில் கையூன்றியபடி
நான்.

முன்னால் வெறுமையாய்
முன்று கதிரைகள்.

ஆவி பறக்க நீ
கொண்டுவந்த கோப்பியில்
இலேசாகிப் போனது
அக்கண வாழ்வு.

ஆனாலும் - வீதியில்
காத்துக் கிடக்கிறது வாழ்க்கை
முகழுடி அணிந்தபடி.

15.8.86

வாம்சத்வனி

ஒரு மழை நாளில்...

நிலத்துக்கும் முகிலுக்கும்
தந்தி கட்டி
தம்பூரா வாசிக்கும் மழை.

நீருதைத்து வானேறி மிதக்கும்
ஒற்றைப் பறவை
என் சோகக் காட்டில்
கொள்ளியைச் சொருகும்.

வானத்தைக்
கருமுகில்கள் மறைக்கும்.

எரிந்துபோன கனவுகளின்
சாம்பல்களில்
மூழ்கிவிடப் போவதில்லை நான்.

கனியும் கங்குகளிலிருந்து
ஹதி வளர்ப்பேன் கனவுகளை.

12.7.86

முடிவிலும் அழியாதது

...நிர்வாங யுதை குடி

அவள் கடிதம்

வினாக்கலை பூர்வாக்காக
நம்முடியில்

வசந்தத்தை நினைவுகூர

வெற்று மரக்கிளையில்

ஆடும் ஒரு சருகு.

மேசை மீது அவளின் கடிதம்.

தார்வீதி உறிஞ்சா

மழை நீரில்

முகம் பார்த்து

மிதக்கும் முகில்.

மேசை மீது அவளின் கடிதம்.

அறையில் பரவும்

ஜேசுதாஸ் கீர்த்தனை

நெஞ்சில் முட்ட

கதிரையில் நான்.

மேசை மீது அவளின் கடிதம்.

5.11.85

வழக்குத்துவனி

சாபம்

அம்மா!

உன்னை ஒன்று கேட்பேன்
ஒளிக்காமல் சொல்.

நானும் அவனும்

உன் கருப்பையிலிருந்துதானே
உருக்கொண்டோம்.

ஆயினும்

அவனது கடைவாயில் கோரப்பறக்கும்
விரல்களில் விகாரமாய் கூர்ந்தங்களும்
தலையில் ஏருதின் கொம்புகளும்
எப்படி முனைத்தன?

உடன் பிறந்தவனின்

இரத்தம் குடிக்கும் காட்டேறியாக
அவன் மாறியதெப்படி?

அவனும் நானும் ஓரே

அரிச்சுவடிகளைத் தானே எழுதினேம்

ஆயினும்

அவன் சுவடு பட்ட இடங்களில்
பூக்கள் ஏன் வாடுகின்றன.

அம்மா!

எனக்கிது புரியவில்லை இன்னும்.

உனக்குத் தெரிந்ததை

ஒளிக்காமல் சொல்

2.5.86

முடிவிலும் அழியாதது

துலங்கல்

ஆத்ம ஒளியில்
சுடர்கின்றன உன் கண்கள்.
ஜன்னலோரப் பூக்கள்
மழையில் நீண்கின்றன.

துயில் கலைக்கப்பட்ட பறவையாய்
படபடத்துத் திரிந்த என் மனம்
அமைதியடைகிறது உன் ஸ்பரிசத்தில்.

உன் மார்பிள் மென்மையிலும்
கைகளின் அணைப்பிலும்
நிம்மதியாய் உறங்கினேன் இரவில்.
கனவில் துலங்கிற்று வாழ்க்கை.

தேவாலய மணியோசைகளும்
கூந்தலின் சொர சொப்பும்
மிருதுவான உன் சுவாச இழைகளும்
துயிலெழுப்பின என்னை.

30.6.86

கிறிஸ்துமஸ்

குதூகலமாய் மக்கள் விழித்திருந்த
இன்றைய இரவில்
தேவாஸய மணிகள்
பலமாக அடிக்கப்பட்டன.

வானங்கள்

தேவ ராச்சியத்தின் கதவுகள்
அடைபட்டு விட்டதன் நினைவாகவும்
'சின்னச் சின்ன தோல்விகளால்
பின்னப்பட்ட பெரிய தோல்விதான்
வாழ்க்கை' என்பதை
தேவனுக்கு சமர்ப்பிக்கும் முகமாகவும்
பின்புலங்கள் சுத்திகரிக்கப்படாத
தேவாஸய மணிகள்
பலமாக அடிக்கப்பட்டன.

வெள்ளி முளைக்க
மூன்று ராசாக்கள் பூரிக்க
மனிதப் பாலைவெளிகளில்
இந்தக் கணங்களில்
ஆயிரம் தேவ பாலகர்
ஜனித்திருப்பர்.

25.12.86

முடிவிலும் அழியாதது

வெள்ளு வீடு மீ

சுவாசம்

அறந்து துடித்து இறந்தாலும்
பல்லி வாலாய்
மீண்டும் வளரும் நம்பிக்கைகள்.

தேடு என்று குரல் கொடுத்தாலும்
முகம் காட்டாது ஒளிந்து கொள்ளும் வெளி.
ஆவல் பொங்கியேழ அழைத்தாலும்
கரையில் நெம்பித் தள்ளும் கடல்.

எதிர் பார்ப்புகளும் வாழ்வும்
முரண்டிக் கொண்டாலும்
கற்றுத் தரும் வாழ்வின்முன்
மண்டியிட்டுக் காத்திருப்பேன்.
மரணத்தை சுவாசிக்கும் வரையிலும்
காற்றின் தோழமையில் மகிழ்ந்திருப்பேன்.

29.6.88

வற்சுத்வனி

